

Minister i dette. For mig betyder „Menighed“ noget, som er for godt til at bruges i denne Forbindelse, der ligger i „Menighed“ for mig et aandeligt Samfund, og jeg ved — jeg har haft Lejlighed til at se det i de allersidste Dage —, at der rundt omkring er Ønske om, at dette Navn skulde erstattes med et andet. Dette Ønske er fremsat fra Indre Missions Side — jeg har set det fremsat af Formanden for Københavns Kirkefond — og fra grundtvigsk Side — det er fremkommet i „Højskolebladet“, fremsat af en Valgmenighedspræst. Jeg har derfor gjort mig Umage for at finde et andet Navn, som jeg nu gerne vil lægge den højtærede Kultusminister paa Sinde og bede ham og det kommende Udvalg, hvis der kommer et Udvalg, tage under alvorlig Overvejelse. Det er Ordet „Kirkenævn“. Det er, synes jeg, et kort, et kønt og træffende Ord, og det har historisk Hævd i vort Sprog. Man kan følge det langt tilbage i Tiden. Jeg har fulgt det ned i det 16de Hundrebaar, saa det har Aldershævd i vort Sprog. Jeg mener, at det i denne Forbindelse har ganske anderledes historisk Ret end Ordet „Menighedsraad“, som jo i Virkeligheden aldrig har kunnet tilkæmpe sig historisk Ret i denne Forbindelse. Til Afløsning af det i mine Øren ikke mindre ildeklingende Navn „Menighedsmøde“ vil jeg foreslaa: „Kirkestævne“. Jeg ved godt, at Ordet Kirkestævne bruges i en ganske bestemt Betydning, men jeg mener ikke, at det kan gribe i ringeste Maade forstyrrende ind her. Vi komme vel ogsaa snart bort fra den aldeles meningsløse Læsning til Kirkestævne. Jeg mener, at Ordet Kirkestævne føjet ind overalt, hvor der staaer Menighedsmøde, har en ganske anderledes Klang og passer ganske anderledes i Forbindelsen. Jeg vil derfor bede den højtærede Kultusminister om at tage under den alvorligste Overvejelse, om han ikke kunde acceptere disse to Navne. Jeg tror, at det vil vinde Tilslutning rundt omkring i vort Folk, ikke mindst i kirkelige Kredse, om man undgik at faa Ordet „Menighed“ ligesom traadt ud og forfladiget, dertil er Ordet for godt; skulde andre kunne finde bedre Navne, har jeg ikke noget derimod, der er jo ingen, der har gjort Forsøg derpaa, og derfor faar man tilgive mig, at jeg ikke har kunnet lade være med at gøre Forsøg derpaa. Jeg synes imidlertid, at mine Navne ere baade gode og kønne. Jeg vil nu gerne høre først og fremmest den højtærede Kultus-

ministers Mening, men ogsaa andre ærede Medlemmers Mening.

Jeg mener, at den Indfyldelse, der gives Sognefolket paa Præstevalget, selvfølgelig er for ringe, men det er ogsaa kun en foreløbig Ordning. Saa snart vi komme til en Præstelønningslov, som Forslaget ogsaa stiller i Udsigt, ville vi faa en anden Præstevalglov, og det er mit Haab, hvis det bliver den nuværende højtærede Kultusminister, der kommer til at forelægge disse Forslag, at saa vil det ogsaa blive en Præstevalglov, der virkelig helt og fuldt lægger Præstevalget i Sognefolkets Hænder.

Angaaende Enkeltheder i Lovforslaget om Menighedsraad eller, som jeg hellere vil have det kaldt, Forslag til Lov om Kirkenævn skal jeg ikke udtale mig videre. Der er jo, navnlig fra mit Partis Ordførers Side, fremsat, hvad vi kunde ønske ændret i det, og jeg kan i det væsentlige slutte mig dertil. Enkelte Punkter maa jeg dog faa Lov til at fremhæve. Særlig med Hensyn til Sognepræstens Stilling i Kirkenævnet maa jeg udtale, at jeg vil foretrække, at Sognepræsten staaer helt udenfor; det blev foreslaaet af det ærede Medlem fra Kerteminde (Edvard Larsen), og det ærede Medlem fra Vinderup (Moltesen) mente egentlig, at det kunde være rigtigt, men han fandt, at man derved fratog Præsten en Borgerret, og det vilde det ærede Medlem ikke være med til. Men kunde man saa ikke stille sig paa et Mellemstandpunkt og sige, at Præsten er frit stillet overfor, om han vil være Medlem af Kirkenævnet eller ikke? Naar Præsten skal være algt Medlem — og der er jo ikke nogen almindelig Stemning for, at han skal være født Medlem —, saa tror jeg, det kan have sine uheldige Sider, at Præsten kommer ind i en Valgagitation. Jeg forudsætter, at der er stærke kirkelige Brydninger i et Sogn, og Præsten bliver optagen paa det ene Partis Liste, men stærkt bekæmpet af det andet Parti; det tror jeg er ikke heldigt. Jeg tror, det vilde være bedre, om Præsten saa kunde staa udenfor, og jeg er sikker paa, at hvor Forholdene ere, som de helst skulde være, der skulle Kirkenævn og Præst nok finde hinanden alligevel, saa der vil slet ikke være noget at risikere ved at lade Præsten være frit stillet overfor, om han ønsker at vælges ind i Kirkenævnet eller ej.

Med Hensyn til § 4 om Valgrets- og Valgbarhedsbestemmelserne synes jeg rigtigt nok, at vi maa have Forandringer deri. Vi